

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **Ministerstva životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, za účasti společnosti **S. v. a k. O., a. s.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2006, č. j. 8 Ca 226/2004 - 51,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2006, č. j. 8 Ca 226/2004-51, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 10. 4. 2006 se Ministerstvo životního prostředí (dále jen „stěžovatel“) domáhalo zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 1. 7. 2004, č. j. 580/76/008/A-20/2004, a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím stěžovatel změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu O., ze dne 15. 10. 2003, č. j. 09/OH/8118/03, kterým byla S. v. a k. O., a. s. (dále jen „účastník řízení“) uložena pokuta podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), ve výši 105 000 Kč za porušení § 6 odst. 1 písm. b) cit. zákona o odpadech. Protiprávní jednání spočívalo v tom, že odpady kat. č. 190805 – kaly z čištění komunálních odpadních vod – účastník řízení nezařadil do kategorie nebezpečný, přičemž tyto byly smíšeny nebo znečištěny složkou, která činí odpad nebezpečným a která je uvedena v příloze č. 5 k zákonu o odpadech (C35 – infekční látky), a to v takovém množství, že v odpadu byla nalezena nebezpečná vlastnost (H9 – infekčnost) podle přílohy č. 2 k zákonu o odpadech. Změna tohoto rozhodnutí ze strany stěžovatele, jakožto odvolacího orgánu,

přitom spočívala toliko v upřesnění té části výroku, která se týkala lokalizace místa, resp. provozovny, kde odpad, jenž byl předmětem kontrolních analýz, vznikal (Čistírna odpadních vod K., dále jen „ČOV K.“).

Městský soud v Praze považoval žalobu účastníka řízení z části za důvodnou s tím, že při vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Proto napadené rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.

Uvedl přitom, že byla-li účastníku řízení uložena pokuta proto, že jím produkováný odpad měl být nebezpečný z důvodu své infekčnosti, pak musí být z odůvodnění správního rozhodnutí a též z obsahu správního spisu zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán k danému závěru dospěl. V této souvislosti poukázal na to, že hodnocení nebezpečných vlastností odpadu v daném případě pouze odkazuje na stručné popisy technologií jednotlivých čistíren odpadních vod, aniž by je jakkoli konkretizovalo a obsahovalo odborný posudek těchto technologií či popis vzniku odpadu; současně upozornil na to, že z předmětného hodnocení není nijak zřejmé, zda a jak byla infekční agens hodnocena na základě zařazení mikroorganismů do tříd patogenity. Jakkoli je tedy hodnocení nebezpečných vlastností odpadu, provedené Okresní hygienickou stanicí Frýdek – Místek dne 19. 12. 2002, sp. zn.: HP-241/10194/02, která vycházela z protokolu č. 2027 – mikrobiologický rozbor, kaly ČOV K., odběr ze dne 19. 11. 2002, jasné a určité, konstatoval soud, že nelze s určitostí zjistit, zda a v jaké míře bylo postupováno podle bodu 4 přílohy č. 3 vyhlášky Ministerstva životního prostředí a Ministerstva zdravotnictví č. 376/2001 Sb., o hodnocení nebezpečných vlastností odpadů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o hodnocení nebezpečných vlastností odpadů“). Závěry správních orgánů obou stupňů o nebezpečnosti odpadu v důsledku jeho infekčnosti se tudíž podle názoru soudu opírají o hodnocení, při jehož vypracování nebyla důsledně respektována kritéria stanovená vyhláškou o hodnocení nebezpečných vlastností odpadů, což znamená rozpor s ustanovením § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Dále soud uvedl, že stěžovatel se dostatečně určitě nevypořádal s námitkou účastníka řízení ohledně odůvodnění výše pokuty. Kritéria pro výši pokuty jsou uvedena v § 67 odst. 2 zákona o odpadech, podle něhož se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození. V tomto smyslu odůvodnění výše uložené pokuty ze strany správního orgánu I. stupně – České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava – vyhovuje zákonu. Soud však poukázal na skutečnost, že s argumentací použitou správním orgánem I. stupně o ohrožení životního prostředí účastník řízení nesouhlasil ve svém odvolání, kde shodně jako v žalobě uvedl, že kaly používá firma O. s. r. o. při rekultivaci tak, že jsou překryty kulturní zeminou a nenacházejí se na povrchu. Z rozhodnutí stěžovatele ovšem není zřejmé, proč tuto odvolací námitku považoval za nesprávnou či nepodstatnou, přičemž odkaz na § 12 odst. 1 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „vyhláška o podrobnostech nakládání s odpady“), považoval soud za nejasný. Vedle shora uvedeného tedy soud konstatoval i rozpor s ustanovením § 59 odst. 1 správního

řádu, jenž stanoví, že odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.

V předložené kasační stížnosti uplatnil stěžovatel zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel uvádí, že v hodnocení Okresní hygienické stanice Frýdek – Místek ohledně nebezpečných vlastností odpadu ze dne 19. 12. 2002, sp. zn. HP-241/10194/02, je jasné uvedeno, že bylo provedeno podle kritérií uvedených ve vyhlášce o hodnocení nebezpečných vlastností odpadu a hodnotitelka, MUDr. J. M., zde také uvedla okolnosti posouzení nebezpečné vlastnosti H9. Podkladem pro její hodnocení přitom bylo mikrobiologické vyšetření vzorkovaného odpadu, které uskutečnila Okresní hygienická stanice Frýdek – Místek (protokol ze dne 21. 11. 2002, pod č. 2027/02), z něhož vyplývala vysoká koncentrace infekčních agens, přičemž ve vzorcích byla identifikována rovněž Salmonella. Odběr vzorků byl proveden standardními postupy ve smyslu § 5 vyhlášky o hodnocení nebezpečných vlastností odpadu, a to na základě plánu odběru vzorků, z nichž byl vyhotoven protokol, a vlastní laboratorní analýzy uskutečnila akreditovaná laboratoř ve smyslu § 6 odst. 6 a 7 cit. vyhlášky. Pokud jde o tvrzení soudu, že nelze s určitostí zjistit, zda a v jaké míře bylo postupováno podle bodu 4 přílohy č. 3 vyhlášky o hodnocení nebezpečných vlastností odpadů, stěžovatel uvedl, že vlastní závěr hodnocení nebezpečné vlastnosti odpadu, uvedený v dokumentu Okresní hygienické stanice Frýdek – Místek ze dne 19. 12. 2002, sp. zn. HP-241/10194/02, není protokolem, jenž by měl zaznamenávat všechny detailní popisy postupu hodnocení nebezpečné vlastnosti odpadu, nýbrž konstatuje výsledek hodnocení. Rovněž se nejedná o rozhodnutí, jak snad naznačuje odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze na str. 5 jeho rozsudku. Formální náležitosti závěru hodnocení nebezpečné vlastnosti odpadu nejsou v zákoně o odpadech ani ve vyhlášce o hodnocení nebezpečných vlastností odpadů konkrétně upraveny, vyjma situace, kdy je u odpadu vydáno tzv. osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu podle § 9 cit. zákona a § 8 cit. vyhlášky. V tomto osvědčení se ovšem hodnotí komplexně všechny nebezpečné vlastnosti odpadu, což se netýká posuzovaného případu. Městský soud v Praze tedy podle stěžovatele pochybil, když negoval jednoznačně znějící odborné hodnocení akreditovaných a k danému účelu pověřených institucí a osob a následně dovodil rozpor rozhodnutí stěžovatele s ustanovením § 46 správního řádu.

K závěru soudu ohledně nedostatečně určitého vypořádání se s námitkou účastníka řízení ohledně odůvodnění výše pokuty stěžovatel uvedl, že se s danou námitkou ve svém rozhodnutí náležitě vypořádal, a sice na straně 7 pod bodem Ad 4/, kde je konstatováno, že k rekultivacím a terénním úpravám je zakázáno využívání nebezpečných odpadů, jak vyplývá z ustanovení § 12 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady. Uvedené odmítnutí námítky účastníka řízení tak vyplývalo mimo jiné ze samotné dikce § 12 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady. V této souvislosti stěžovatel rovněž upozornil, že posuzování formy nakládání s odpadem (počínaje jeho nakládkou a konče jeho definitivním deponováním na konkrétním místě) nebylo předmětem správního řízení a přesahovalo rámec jeho rozhodnutí. Proto se v rozhodnutí stěžovatele, jakož i správního orgánu I. stupně, objevilo pouze konstatování, že analyzovaný odpad byl uložen na dané lokalitě, a to v rozporu s platnou legislativou. Ve světle těchto

skutečností tedy podle názoru stěžovatele nelze jeho rozhodnutí posoudit jako rozporné s § 59 odst. 1 správního řádu.

Současně stěžovatel upozornil, že v rozsudku Městského soudu v Praze zřejmě došlo k chybě v psaní, spočívající v nesprávném označení jeho rozhodnutí ze dne 1. 7. 2004, když v záhlaví a výroku je uvedeno č. j. 580/46/008/A-20/2004, namísto č. j. 580/76/008/A-20/2004.

Nadto na podporu svých tvrzení, i s ohledem na poslání Nejvyššího správního soudu, jakožto vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví, zajišťujícího rovněž jednotu rozhodování ve smyslu § 12 odst. 1 s. ř. s., stěžovatel poukázal na pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2005, č. j. 10 Ca 211/2004-53, jenž v téměř shodném případě – týž účastník řízení, stejné skutkové i právní hodnocení, tytéž správní postupy – dospěl při soudním přezkumu správního rozhodnutí stěžovatele ke zcela opačnému závěru, než je závěr vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze, který je předmětem jeho kasační stížnosti. Toto své vyjádření následně doplnil podáním ze dne 26. 10. 2006, v němž Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že od Městského soudu v Praze obdržel další dva rozsudky v obdobných případech týkajících se žalob podaných účastníkem řízení, a sice rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2006, č. j. 6 Ca 234/2004-76, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2006, č. j. 8 Ca 244/2004-44, kde soud dospěl také ke zcela opačnému závěru než v souzené věci.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2006, č. j. 8 Ca 226/2004 - 51, zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se jako první kasační námitkou zabýval namítanou otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z nedostatku důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je ostatně vadou tak závažnou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí městského soudu.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. judikát publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS), platí, že z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského, případně městského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven

základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí městského soudu se vypořádalo se všemi žalobními body, je srozumitelné a závěr o částečné důvodnosti žaloby je odůvodněn, zdejší soud námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepřisvědčil.

Soud však přisvědčil námitce stěžovatele týkající závěru Městského soudu v Praze, který dovodil rozpor rozhodnutí stěžovatele s ustanovením § 46 správního řádu, když konstatoval, že nelze s určitostí zjistit, zda a v jaké míře bylo postupováno podle bodu 4 přílohy č. 3 vyhlášky o hodnocení nebezpečných vlastností odpadů.

Příloha č. 3 vyhlášky o hodnocení nebezpečných vlastností odpadů upravuje metody hodnocení nebezpečných vlastností odpadů, přičemž bod 4. stanoví následující: „Hodnocení nebezpečné vlastnosti infekčnosti vychází z odborného posudku technologie, z popisu vzniku odpadu a možného obsahu infekčního agens v hodnoceném odpadu. Infekční agens se hodnotí na základě zařazení mikroorganismů do tříd patogenity. Mikrobiologické rozborů odpadu mohou být součástí podkladových materiálů. Při hodnocení nebezpečné vlastnosti infekčnosti se vychází z mikrobiologických vyšetření především v těch případech, kdy se provádí mikrobiologická dekontaminace odpadu (technologický proces, chemická, biologická nebo fyzikální úprava odpadu). Mikrobiologické vyšetření je indikátorem účinnosti.“ Jedná se tedy víceméně o metodologii postupu ve vztahu k hodnocení jedné z nebezpečných vlastností odpadu, a sice infekčnosti, která byla v daném případě zcela prokazatelně exaktně zjištěna, bez dalších pochybností, což je podle soudu pro danou věc rozhodné. V situaci, kdy byl standardním způsobem proveden odběr vzorků z ČOV K. a na základě laboratorní analýzy provedené akreditovanou laboratoří byla indikována vysoká koncentrace infekčních agens a rovněž Salmonella, je závěr Městského soudu v Praze nepřipadný, neboť nemá oporu ani ve vyhlášce o hodnocení nebezpečných vlastností odpadu ani v samotném zákoně o odpadech. V uvedených předpisech nejsou stanoveny žádné formální náležitosti ohledně závěru hodnocení nebezpečné vlastnosti odpadu, jak správně namítl stěžovatel. Soud proto uzavírá, že absence detailního popisu postupu při hodnocení nebezpečné vlastnosti odpadu nemůže být v daném případě dána k tíži stěžovateli a za rozhodné pro souzenou věc považuje skutečnost, že hodnocení provedené Okresní hygienickou stanicí Frýdek – Místek ze dne 19. 12. 2002, sp. zn. HP-241/10194/02, je dostatečně jasné, určité a má oporu v exaktním měření provedených odběrů (viz protokol ze dne 21. 11. 2002, č. 2027/02).

Další stížnostní námitkou je přesvědčení stěžovatele, že se s odvolací námitkou účastníka řízení ve věci odůvodnění výše pokuty dostatečně vypořádal a že jeho rozhodnutí nelze posoudit jako rozporné s § 59 odst. 1 správního řádu.

I v případě této námitky uvážil Nejvyšší správní soud tak, že lze přisvědčit stěžovateli, který se ve svém rozhodnutí předmětnou námitkou účastníka řízení zabýval a náležitě se s ní vypořádal, když konstatoval, že: „Dostatečná znalost vlastností odpadu je výchozím předpokladem toho, aby při nakládání s odpadem nebylo ohrožováno životní prostředí a zdraví lidí. Jestliže byla zjištěna u vzorkovaných odpadů nebezpečná vlastnost H9 – infekčnost, bylo při stanovení pokuty přihlédnuto k tomu, že odvolatel uvedený odpad předával s nesprávnou informací o jeho kategorizaci společnosti O., s. r. o., která využila odpad v rekultivační stavbě. Jestliže je nakládáno s odpadem vykazujícím nebezpečnou vlastnost infekčnost, vyplývá z této okolnosti možnost ohrožení životního prostředí, v němž je s ním dále nakládáno. K rekultivacím a terénním úpravám je přitom zakázáno využívání

nebezpečných odpadů, jak vyplývá z ust. § 12 odst. 1 vyhl. č. 383/2001 Sb. Stanovení výše pokuty se týká pouze kalů, u nichž byla nebezpečná vlastnost zjištěna.“ Daná citace podle Nejvyššího správního soudu zcela jasně dokládá, že se stěžovatel odvolací námitkou účastníka řízení zabýval a lze mít za to, že se s ní i náležitě vypořádal. Odkaz na § 12 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady je v dané věci zcela jasný a případný, když tento ve znění účinném v rozhodné době stanovil, že: „K umístování do podzemních prostor a na povrch terénu nemohou být využívány odpady nebezpečné, komunální odpady a odpady, které nelze ukládat na skládky všech skupin.“ Pro daný případ tak nebylo podstatné to, že společností O., s. r. o., byly kaly dány do podzemních vrstev a následně zakryty zeminou, takže se nemohly objevit na povrchu. Tyto skutečnosti totiž účastníka řízení nezabavují odpovědnosti ohledně již existující nebezpečné vlastnosti infekčnosti a následného zařazení předmětných kalů do kategorie nebezpečné.

Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech je původce odpadů povinen odpady zařazovat podle druhů a kategorií podle § 5 a § 6.

Podle § 6 odst. 2 zákona o odpadech má-li odpad jednu nebo více nebezpečných vlastností uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu, jsou původce a oprávněná osoba, která s odpadem nakládá, povinni zařadit tento odpad jako nebezpečný a nakládat s ním jako s nebezpečným, i když nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 1.

Vymezení kategorie nebezpečných odpadů je základním dělením odpadů, přičemž nakládání s nebezpečnými odpady je spojeno s přísnějším právním režimem. Zákon o odpadech vymezuje případy, kdy je stanovena povinnost zařadit odpad do kategorie nebezpečný, a tuto povinnost účastník řízení svým jednáním porušil, když kaly v ČOV K. nezařadil do kategorie nebezpečných odpadů a nenakládal s nimi v příslušném režimu. Porušil tak § 6 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, za což mu podle § 66 odst. 4 písm. a) cit. zákona byla uložena sankce v podobě pokuty. Její výše 105 000 Kč pak byla výsledkem správního uvážení, jehož meze byly dány výší pokuty do 10 000 000 Kč, a v tomto ohledu nelze konstatovat překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití, když bylo postupováno na základě zákonem stanovených kritérií, podle nichž se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození (§ 67 odst. 2 zákona o odpadech). Soud proto uzavírá, že výše pokuty byla řádně odůvodněna a že odvolací námitka účastníka řízení, aprobevaná Městským soudem v Praze, neobstojí.

Závěrem je třeba, toliko pro úplnost a autentičnost posuzované právní věci, uvést, že k odběru vzorků v ČOV K. došlo v rámci plánu prověrek nakládání s kaly městských čistíren odpadních vod, kdy byly odebrány vzorky rovněž v dalších čistírnách odpadních vod ve F. – M., O. a N. J.. Ve všech případech přitom figuroval stejný účastník řízení, tj. S. v. a k. O., a. s., který byl – s výjimkou případu ČOV K. – ve všech případech řízení před Městským soudem v Praze neúspěšný, byť se jednalo o případy významně podobné, a to jak po právní, tak skutkové stránce (srov. viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2005, č. j. 10 Ca 211/2004 - 53, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2006, č. j. 6 Ca 234/2004 - 76, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2006, č. j. 8 Ca 244/2004 - 44).

Co se týče stěžovatelova upozornění, že v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze došlo k chybě v psaní, je třeba pouze pro úplnost poznamenat, že danou chybu již městský soud odstranil, a sice opravným usnesením ze dne 4. 5. 2006, č. j. 8 Ca 226/2004 -

74, ve smyslu § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na závěry vyslovené výše proto Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze podle ustanovení § 110 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

